Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8).

Den Helligaands Gave.

Da lagde de (Apostlene Peter og Johannes) Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand.
Ap. G. 8, 17.

Læs Kap. 8, 14—25.

Dette Afsnit giver Anledning til Drøftelse af, hvad der forstaas ved „den Helligaands Gave" eller den Helligaand.

Vi mindes, at Apostelen Peter sagde til dem, der Pinsedag spurgte Apostlene: „I Mænd Brødre! hvad skulle vi gøre?": omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave" (Kap. 2, 37—38).

Der kan næppe tvivles om, at hvad Peter her kalder den Helligaands Gave, det er det samme, som i nærværende Afsnit (V. 17) kaldes „den Helligaand."

Hvor vidt den Helligaands Gave saa meddeltes de tre Tusinde, der blev døbt Pinsedag, eller dem, der siden omvendte sig i Jerusalem og blev døbt, i Almindelighed, det fortæller Lukas ikke.

Men af hvad han fortæller om Diakonerne Stefanus' og Filips Virksomhed, ser vi, at de i hvert Fald var i Besiddelse af undergørende Naadegaver. Var de meddelt disse ved Haandspaalæggelse, da de indviedes til deres Diakongerning? (Kap. 6, 6).

Vi mærker os her, at hvad der ellers fortælles om Aandens Udgydelse over Menigheden i Jerusalem, det ligger forud for Peters Løfte om den Helligaands Gave, saa dette maa tydes som vidnende fremad.

Ifølge ovenanførte Sted af Kap. 2 maatte man nærmest antage, at Aandens Gave eller de overordentlige Naadegaver vilde blive meddelt ved Daaben, jml. Kap. 19, 3—6, hvor disse synes meddelt ved Daab og Haandspaalæggelse eller Haandspaalæggelse i Forbindelse med Daab.

Men hvad forstaas nu her, Kap. 8, 17, ved den Helligaand eller den Helligaands Gave?

Rom. 5, 5 skriver Paulus: „Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev given os."

Guds Kærlighed udøst i vore Hjerter er visselig en herlig Aandens Gave, vel egentlig den herligste af alle de Gaver, Guds Aand skænker dem, som tror.

Det er den almindelige Aandens Gave, som gives i og med „Fødselen af Vand og Aand," — sammenlign Kap. 9, 17 og 18. Det her fortælles, omslutter for Pauli Vedkommende baade Haandspaalæggelse og Daab og rimeligvis Meddelelsen til ham af baade den almindelige og de overordentlige Naadegaver.

Men paa det Sted, her spørges om, er Talen om de overordentlige Naadegaver; dette fremgaar af tre Ting, som vi skal nævne.

De Mennesker, Mænd og Kvinder, som her er Tale om, havde baade troet Evangeliet, som Filip forkyndte for dem, og var døbt; derfor maa de antages allerede at have modtaget Aandens almindelige Gave gennem Fødselen af Vand og Aand.

Udtrykket V. 16: „Thi den (Aanden) var endnu ikke falden paa nogen af dem", viser, at der er Tale om en Aandsmeddelelse, der kunde iagttages, og at Aanden muligvis kunde falde paa nogle uden derfor at falde paa alle de troende.

Klarest i den Retning taler dog Ordene: „Men da Simon saa, at den Helligaand blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse" i Forbindelse med Simons Begæring; her siges nemlig, at det skete var noget, Simon saa, og noget, han mente at kunne gøre sig fordelagtigt.

Her fortælles ikke, hvorledes Aandsmedelelsen eller Aandsgaverne ytrede sig; men Kap. 10, 44—77 omtales Tungetalen i Forbindelse med Aandsmeddelelsen, og 19, 6 nævnes baade Tungetalen og Profeti sammen med Aandsmeddelsen, det sidste Sted under Haandspaalæggelse.

Noget lignende maa da antaget at have været Tilfældet her, jml. for øvrigt angaaende de overordentlige Aandsgaver 1 Kor. 12, 4—11.

— — —

Det bør særlig anmærkes, at vi her staar over for et nyt Udviklingstrin i Evangeliets Sejrsgang paa sin Vej ud over Jorden.

Vi minder atter om Jesu Afskedsord til sine Apostle: „I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende." (Kap. 1, 8).

Den Adspredelse, som skete paa Grund af Forfølgelsen af Menigheden i Jerusalem, gav Anledning til, at Evangeliet blev forkyndt ud over Judæa (Kap. 8 jml. V. 1 og 4); men den gav ogsaa Anledning til, at det blev forkyndt for Samaritanerne.

I Judæa blev det som i Jerusalem forkyndt for Jøder. Men for Samaritaner! — Det var noget nyt.

Forholdet mellem Jøderne og Samaritanerne var saaledes, at det maatte være svært selv for Jødekristne at tro, at Samaritanerne uden videre skulde blive delagtige i samme Naade som de og have lige Stilling med dem i Guds Rige.

Her behøvedes atter et guddommeligt Kreditiv, den nye Autoritet, som vi før har omtalt; det indsaa Apostlene i Jerusalem.

Vi læser nemlig: „Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem."

Og videre „Og da disse vare komne derned, bade de for dem, at de maatte faa den Helligaand; thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de vare blot døbte i den Herres Jesu Navn."

Vi ser, at Apostlene bad om dette bestemte for Samaritanerne, at de maatte faa den Helligaand (i den Forstand), og deres Bøn blev hørt.

Det synes at fremgaa klart af, hvad der fortælles, at dette skulde til, for at Menigheden i Samaria kunde vinde Anerkendelse som ligestillet med jødekristne Menigheder.

Og denne Antagelse bliver end mere indlysende, naar vi sammenholder, hvad her er fortalt, med hvad der fortælles om den første hedningekristne Menighed og Aandsudgydelsen over den (Kap. 10, 44—47), hvad vi senere kommer til.

Altsaa — Diakonen Filips Forkyndelse af Evangeliet og hans Daab var ikke halvgjort Gerning, som Apostlene skulde supplere eller fuldstændiggøre — en Antagelse der vilde ligge Kristne af jødisk Æt fristende nær — nej, den skulde netop hævdes som fuldgyldig, ikke alene derved, at Apostlene anerkendte den, men tillige ved, at Gud selv paa Apostlenes Bøn anerkendte den.

Sygehusfedler.

(Af Reconvalescent.)

IV.

Krongodset.

Naar man rejser lidt omkring i Danmark, støder man snart her, snart der paa Krongods, Kronlen, Domæne, saadant som hører Kronen, det danske Kongehus til; det kan snart være Skov- og Agerland, snart Slotte og Fiskedamme. Ja, men det er Krongods.

I Esra 5. og 6. Kap. fortælles om en ejendommelig Indtægt, Herrens Folk fik af den persiske Krones Krongods.

Man var kommen hjem fra Landflygtigheden i Babylon og tog fat paa at bygge Templet i Jerusalem. Da dette Byggearbejde skred frem, vilde den persiske Konges Foged have Rede paa, om dette Byggeforetagende var efter Kongens Villie og Befaling. Der kommer Svar tilbage, at Tempel Opførelse var efter Kongens Bestemmelser, og at Jøderne maatte uhindret fortsætte. „Lad dem arbejde paa dette Gudshus." Og desforuden følgende mærkelige Beslutning: „Af Kongens Gods, af Skatten paa hin Side Floden, skulle Omkostningerne straks udredes til disse Mænd, at de ikke forhindres" (Esra 5, 8). Og i det følgende Vers nævnes de forskellige Ting, som skulde udleveres til dem; Præsterne havde blot at forlange, saa blev det givet dem Dag for Dag, og „ingen Forseelse maatte ske herudi."

Det var gode Kaar at leve under. Man tærede bare af Krongodset „paa hin Side Floden." Det var en god Bank at drage Veksler paa. Aa, hvem, der havde det saaledes!

Saadan har Guds Folk det den Dag i Dag, kun endnu meget bedre og sikrere. De har et Krongods paa „hin Side Floden", som ikke tilhører en jordisk Konge eller Vægtsindet Fyrste, men ham, som er „Kongers Konge og Herrers Herre", og derfra kommer den daglige Udbetaling og Hjælp.

Vor Herre Jesus Kristus er ikke for ingen Ting vor Stedfortræder, som blev fattig for vor Skyld, at vi skal være evigt rige. Han var iblandt os som den der tjente, han maatte arbejde i sit Aasyns Sved, ja Blodsved, han maatte lide, ja lide Døden paa Korset, men dermed „erhvervede og vandt" han os det Krongods, som kaldes Guds Naade, fra hvilken Guds Børn faar alt fra Dag til Dag, uden nogen Fortjeneste eller Værdighed fra deres Side, men blot fordi det er Kongens Villie, og han har givet os Løfte derfor i sit Ord. Her er et Par af de trofaste Løfter, vi i den eHnseende finder i „Kongens Brevkammer" (Esra 6, 1): „Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigelig til al god Gerning" (2 Kor. 9, 8). „Min Gud skal fuldelig give eder alt, hvad I behøver, efter sin Rigdom i Herlighed i Kristus Jesus" (Filp. 4, 19).

Lad os høre fra en af dem, der fik deres Ophold fra nævnte Krongods: „Af hans Fylde have vi modtaget, ja Naade over Naade" (Joh. 1, 16).

Saa lad da „den Klynken og Klagen „fare og lad os tro og være glade over Krongodset, Guds Naades uudtømmelige Rigdom. Vi behøver meget, det er sandt, men „paa hin Side Floden" er nok for den enkelte, nok for os alle. Og er vi end paa „denne Side Floden" endnu, Naadens Fylde, Naadens Strøm naar til os ogsaa her.

Hvad vil jeg da mere begære?
i dig jeg for evigt har nok,
naar du kun min Jesus vil være
og tælle mig med blandt din Flok.

Ingen kan opregne et Guds Barns Rigdom i Kristus. Vi maa sige om den som Sirak: „Hvo kan blive ved at opregne hans Barmhjertigheds Vidnesbyrd? naar et Menneske er kommet til Ende dermed, da begynder han først, og naar han vil holde op, da maa han fortvivle" (18, 68)! Men kan vi ikke opregne alt, lad os tro og tilegne os af Krongodset: kan vi ikke tømme Kilden, lad os drive af den.

Lægge Skuldre til.

Der holdtes en Bods- og Bededag i Israel i Nehemias Dage. Man læste i Loven, bekendte sin Synd og raabte om Guds Naade. Blandt de Synder, som blev bekendt, var følgende: „De vendte modvillig Skuldrene bort" (Neh. 9, 29). Det maa vel forstaas saaledes, at der var noget, Gud forlangte dem til at bære, men de rystede det af sig, traf Skuldrene til sig, vendte dem bort med Modvillie.

Naa, det er et gammelt Ord, men det harÆrinde ogsaa til den nye Tid. Lad os først gøre os klart, at Herren fremdeles kommer med Krav til sit Folk om at lægge Skuldre til. Ogsaa i Kristendommen er der noget, som skal bæres. Vi skal bære Korset med Jesus; vi skal bære hans Forsmædelse. Vi skal bære Guds Riges Virksomhed; vi skal bære hverandres Byrder; vi skal bære de smaa og de svage, vi skal bære Udgifterne. Ja, der er meget at bære. Og vi kan gerne have nødig at ligne hin Isaskar, om hvem der staar: han er et knokkelstærkt Asen og har bøjet sine Skuldre til at bære. (1 Mos. 49, 14. 15.). Der skal lægges Skuldre til i Hjemmene, i Menighederne, i Samfundene, der skal bæres.

Men er vi villige her? Israel var modvillig. Det rystede Guds Aag af sig; men hvad vandt det? Aa, det vandt ikke men tabte derved. Det er altid et Tab at sige nej til Gud, men en Vinding at have et villigt Hjerte og en bærende Skulder. „Herrens Aag er gavnligt og hans Byrde er let", det skal vi nok erfare.

Aa, hvor Paulus kunde bære. Maatte vi som han være villige til at lægge Skuldrene under Herrens Byrde, hvilken Velsignelse vi kunde blive til i Hjem, Menighed og Samfund!

Lad os, naar vi skal bære, først og fornemmelig tænke paa vor Herre Jesus. Hvilken Byrde han maatte bære. „Læg paa, jeg vil det taale". Der blev lagt en rædsom Byrde paa hans Skuldre: Vor Synd, Skyld, Død og Fordømmelse. Men han bar det alt til vor Frelse.

O Byrde, som paa dig var kast,
al Verdens Skam og Last,
saa sank du i vor Jammer ned
saa dybt, som ingen ved.

Men det blev os ikke blot til Frelse, men ogsaa til Eksempel, at Kristus lagde Skuldre til.

Maatte vi lære af ham, der er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, lære at bære, lære at byde en villig Skulder til.

VI.

Svededugen.

Ja, Paaskedag maatte jeg tilbringe paa Hospitalet. Den blev mig dog slet ikke kedelig. Der blev holdt en lille Gudstjeneste paa Sygehuset, og en hel Del unge Mennesker fra een af Byens Kirker besøgte om Eftermiddagen Hospitalet. Først kom en Flok unge Kvinder ind paa mit Værelse, og vi talte lidt sammen om Paaskens Sorg og Glæde. Og da de traadte ud, kom et Kor af unge Mænd ind og sang to smukke Paaskesange. Saa det var helt forfriskende altsammen. Jeg talte saa lidt med dem om den opstandne.

Da jeg læste Paaskeevangeliet efter Johannes, maatte jeg standse ved disse Ord: „De saa Linklæderne ligge (i Graven) og Svededugen, som han havde paa sit Hoved, ikke liggende hos Linklæderne, men sammensvøbt paa et Sted for sig selv (20, 6. 7.).

Sikken dog en lille kriff Bemærkning. Det var Peter, der saa Svededugen, men det er Johannes, der fortæller os derom.

Hvem havde svøbt den Svededug sammen og lagt den til Side? Det har selvfølgeligt den opstandne selv. Hvorfor mon han har skænket den en særlig Opmærksomhed? Ja, vi kan vel kun anstille en Gisning. Men det kan være rimeligt at tænke, at denne Svededug har talt til ham om hans Venners Kærlighed: de holdt sig nok paa Afstand, da jeg hang paa Korset i Fredags: men det var ikke, fordi de ikke længere elskede mig, men fordi de ikke maatte nærme sig Korset; jeg skulde jo træde Vinpersen alene. Og derfor, saa snart det lod sig gøre, saa var de til Rede til at vise mig deres Kærlighed, og denne Svededug er et Bevis derpaa. Den lagde de over mit blodige, mishandlede Ansigt, da mit Legeme blev lagt i Josefs Grav. Og jeg er glad ved her i Gravkammeret at bekue dette Kærlighedstegn. Det vil jeg ikke glemme. Men nu vil jeg gaa ud og sende Bud til dem, at jeg lever, og de skal leve, og da vil deres Hjerter leve op til salig Paaskeglade!

Ja, lad os elske Jesus, da finder vi Lejlighed til at vise ham vor Kærlighed snart med Svededug, Stoppenaal eller Fejekost, snart med Hammer, Vogn eller Plov. Og hver lille Tjeneste ihukommer han. Lad os prøve at vise ham vor Kærlighed! Han er den værd.

Betænksomme Ord.

Der var et lille Ord i vort Børneblad fra 4. April, der tog mig. Det staar i den lille lønne Fortælling: „En af Herrens smaa". Den gamle Bestemoder giver fine Grunde for ikke at købe en ny Kaabe med de kærlighedsfulde Ord: „Den nye Kaabe kan kun gavne et Menneske, men tænk, hvilken Velsignelse de Penge, Kaaben vil koste, kan blive for mange Mennesker. I denne Forbindelse var der Tale om at bruge dem til et Folkebibliotek. Men ikke den kære gamle Bestemoders Ord har Ærinde til os alle. Vi Nutidsmennesker mener at have saa mange Fornødenheder; vore Naboer, Venner og Omgivelser og fremfor alt Moden er ofte den bestemmende ved Anskaffelsen af dette eller hint. Der er en lang Vej imellem, hvad vi kan bruge, og hvad vi kan undvære; derfor — skal vi ikke gemme den gamle Bestemoders Ord og stille dem op, naar Moden kalder os til Anskaffelse af noget nyt blot for at være med i Modevirvlen? Der skal Mod og Villie til for at gøre dette, desuden kræves der Mod ikke alene i Krigen men fuldt saa meget under Hverdagslivets jævne Færd. Der skal Mod for nogle mere end andre til at afgøre en Gæld, naar du har Pengene i Lommen. Der skal Mod til at undvære, hvad du ikke behøver. Der skal Mod til at udtale sin bestemte Mening, naar det kræves, tillige til at tie, naar det er ret at være tavs. Der skal Mod til at hilse paa en fattig usselklædt Ven, naar du er i fint Selskab. Der skal Mod til at være ved det, hvis du er fattig. Der skal Mod til at sige den sande Grund til en, du ikke vil laane Penge. Der skal Mod til at bryde med en god Ven, naar du opdager, Vennen har løse Grundsætninger. Man skal være overbærende med en Vens Svagheder men ikke med hans Laster. Jo, der skal Mod til at leve Livet ret. Hvor ofte mangler vi ikke Mod til at bekende vor Frelser, naar vi er omgivne af Spottere! Selv Klippemandens Mod glippede hin mindeværdige Nat.

N. P. Jensen.

En Tak og en Hilsen.

Det var for et Par Dage siden. Jeg var just kommen i Orden efter Indflytning i ny Bopæl her midt i Kingos Sogn, hvor jeg nu er Sognepræst.

Da faar jeg en amerikanskstemplet Konvolut i Hænde. Den rødtrøjede Postmand havde just bragt den til Døren, — og den viste sig ved nøjere Eftersyn at have skiftet min Adresse et Par Gange — hvad jeg ikke kunde undres over, siden jeg nu har flyttet flere Gange i de Par Aar, jeg har boet herhjemme.

Da tænkte jeg: Nu skal det være, dine Venner i Amerika maa nu faa at vide, at Adressen atter er forandret — og denne Gang forhaabentligt for en Aarrække: om Gud vil og vi leve.

Jeg ligger lidt paa Konvoluttens Afsendermærke — og faa strømmer der straks en hel Række Minder ind paa mig. Ja hvor Gud er god imod en, at man har saa mange gode Minder derovertra. Og som de stælder ind over en, blot man ser et Navn eller kommer nogle Ansigtstræk i Hu.

Og denne Gang var det begge Dele. Jeg saa for mig en kær, ældre Kvinde derude fra Elk Horn, Iowa — og jeg glædede mig over, at vi havde lært hinanden at kende mellem det Myler af Mennesker, — ogsaa danske Mennesker — som en Sjæl nu en Gang kommer til at færdes iblandt.

Naaede vi blot altid at faa et godt Minde fra hverandre — i Fællesskabet om Gud og hans Rige.

Men da jeg aabnede Konvolutten, blev jeg baade glad og bekymret. For der har hun altsaa gaaet og tænkt med Omhu baade paa min nye Gerning her ved Kingos Kirke i København og været aandeligt med i den. Og mere end det, hun havde ogsaa tænkt, at det vist kunde være trangt i dette tunge Krigs-Aar for mange fattige herude paa Nørrebro. Og saa sendte hun sin smukke Gave til Hjælp for nogle af de fattige i mit nye Sogn.

Og det skal hun have Tak for — baade een og mange Gange. — Mest fordi hun altsaa gaar saaledes og hører Gud tale om det og det og om lidt Hjælp her og der. Og saa er lydig mod Røsten.

Det er saa velsignet at opleve sligt hos sine Venner. — Endda de er saa langt borte. Under andre Kaar. Og andre Sorger vel og saa. Det hjælper saa fast og stille inde i ens egen Sjæl, naar man faar den Slags Oplevelser. — —

Og saa kom det netop, som vi herude i Kingos Sogn for første Gang havde gjort den glædelige Erfaring, at den tomme Kirke her kunde fyldes 8 Aftner i Træk ved en Række Vækkelsesmøder. — Da holdt vi Møder, ligesom man i Amerika holder Missionsmøder — med de samme Talere ved alle Møderne. Det var rigtignok kun os selv, vi to Præster og Missionæren i Sognet, som talte. Men Folk kom — og det er de nu ikke vant til herude. Bliver de ved? Ja,. det hjælper da. Jeg vil ikke tale om Paasken, da vi endog maatte aabne Dørene ind til Menighedssalen.

— — —

Men det var de fattige. Ja, det er tidt tungt at se i Aar. Det er nemlig ikke de professionelle Tiggere, der hænger paa hist og her. Men netop i et Sogn som Kingos, hvor der ellers ikke er megen Bundfattigdom, er det tungt i Aar. For det er de stræbsomme Familiefædre, Mænd, der aldrig før har henvendt sig om Hjælp. I Aar er de paa halvt Arbejde — og halv Løn. Eller deres Haandværk ligger ganske stille. Saa kommer Underernæringen i Vinter. — Og dermed den ringe Modstandskraft overfor Sygdomme.

Vi bespiser her ved Kingos Kirke 3 Gange ugentlig 140 Mennesker. De kommer og henter Maden, der laves inde paa Kommune-Køkkenerne. Dertil kommer den almindelige Menighedspleje med dens Uddeling af Kul og Fødevarer — blot Brød og Margarine eller Fedt. Endelig Sygehjælp — den baade dyreste og haardest tiltrængte.

Man ved ikke rigtig, hvad Nød er, før man saaledes har været inde mellem Hovedstadens Storsogne-Befolkning — Dag for Dag.

Jeg siger saa ofte til Folk: Hvorfor klumper I jer dog saaledes sammen herinde i denne Myrestue i Stedet for at gaa ud paa Landet. Men nu er de her en Gang — og bundfattige, pillede af for det sidste Stykke Ydertøj, for Møbler og alt — kan de ikke tænke paa andet end foreløbig se at bjerge sig en Dagløn her nu og da.

Det er den bare Elendighed.

— — —

Men saa gaar altsaa hist og her langt, langt borte en og anden og faar noget af Jesu Kristi Hjælpetanker overfor netop disse fattige.

Hvor det glæder og varmer i Sjælen.

Hin Kvinde er ikke den første — og ikke den eneste, der har gjort det. De danner en lang, dejlig Række ned gennem Tiderne og Slægterne.

Og vi andre, som gaar og vel paa vor Maade slider i det, staar i dyb Taknemmelighedsgæld til dem.

Med Hilsen og Tak.

Nannasgade 18½, Kbhvn, S.
Den 6. April 1915.

Eders Ven og Medarbejder,
Harald Kent,
Sognepræst ved Kingos Kirke.

Danmarks-Korrespondance.

Et Blandingsministerium.

En Del af den konservative Presse har i den senere Tid med Fanatisme behandlet Spørgsmaalet om Regeringens Afgang, idet det mentes, at vi under de forhaandenværende Forhold ikke var tjent med en radikal Regering og en forsvarsnihilistisk Forsvarsminister, som man fra konservativ Side ikke kunde nære Tillid til, naar Landet stod overfor en alvorlig Situation.

Ogsaa Hr. J. C. Christensen omtalte Sagen i sit Ugeblad „Tiden" — konstaterede, at „Uroen i Folket — hvad man ikke kan undre sig over — stadig rejser Spørgsmaalet om et Fællesministerium", uden at Hr. C. dog tager Standpunkt til dette Krav eller erklærer sig enig i det.

Vi har spurgt en kendt konservativ Politiker om hans Mening om Spørgsmaalet, og hans Udtalelser faldt omtrent saaledes:

— Der er jo ingen Tvivl om, at de, der ønsker et Blandingsministerium, ikke gør det i Kraft af egne partimæssige Tilbøjeligheder til at overtage Magten og Ansvaret under mulige, for Landet alvorlige, Forhold; der ligger formentlig — og forhaabentlig — til Baggrund for dette Krav den sunde, naturlige og fællespatriotiske Tanke, at under saa alvorlige og faretruende Forhold som de nu raadende og kommende, bør alt Partivæsen falde bort, og alle Affygninger af Befolkningen føle sig som eet stort Parti med fælles Ansvar overfor fælles Fremtidsskæbne. Men med al Respekt for denne nationale Tankegang tror jeg, at man — netop fra et konservativt Standpunkt set — gør den konservative Sag en Bjørnetjeneste, naar man kræver Ministeriets Afgang. —

Det er netop saadan et udmærket Ministerium, det vi nu har. Hermed mener jeg ikke, at vi er heldigere stillede med Hensyn til ikke at blive inddragne i Krigen end vi vilde være det, hvis f. Eks. en Højreregering sad ved Styret.

Næ, jeg mener, at nu er Muligheden der for at faa det afgørende Bevis for, hvor værdiløs den danske Radikalisme er, naar det gælder Arbejdet for Landets Fremtid. Det kunde jo lige passe, at Regeringen gik af, og en Blandingsregering (f. Eks. Højre — Venstre) tog Roret og fik den triste Opgave at styre Landet under en ødelæggende Situation. Saa kunde vore radikale og socialistiske Venner, dersom det gik os forkert, skabe sig en stor Fremtid under Devisen: Der kan I se, hvor galt det gik os, da den radikale Regering traadte fra!

Næ, de Radikale Herrer skal tøjres fast til Taburetterne. De skal tage Ansvaret, naar det bliver Alvor, og saa skal de enten nødsages til at afsværge deres gamle radikale Tro eller ogsaa selv melde Pas. Højre og Venstre bør ikke hjælpe dem ud af det Fedtefad, de har været saa ivrige efter at plumpe ned i. — Som sagt, det er et dejligt Ministerium, og vi konservative maa haabe, at vi beholder det! — — —

Den kommende Turistsommer.

Som en druknende klamrer sig til et Halmstraa, griber en Del af vore Landsmænd efter Chancen for en god Turistsæson til Sommer at tjene de Penge, der som Følge af Tidernes Ugunst er bleven saa sjældne herhjemme. Ganske vist faar vi jo af nærliggende Grund ikke de store tyske Karavanebesøg herop i Aar, men til Gengæld mærker vi allerede nu en ret kraftig Invasion af bedrestillede Tyskere, der flygter fra de vanskelige Ernæringstilstande i deres Hjemland, og i turistinteresserede Kredse er man begyndt at spekulere over Mulighederne for, at en Del andre udenlandsk — amerikanske og russiske — Turister vil vide at finde os paa Landkortet.

Ogsaa i Dagspressen har der været peget paa disse Chancer. Og det har været paavist — bl. a. i Berlingske Tidende — at vi maa strenge os an for at gøre vore Hoteller og „Sanatorier" saa tidsmæssige som gørligt, f. Eks. ved at indrette rigeligt med Badeværelser o. lign. Forhaabentlig vil vore Hotelværter ved Vestkysten og Sundet og paa Bornholm vide at tage sig disse Opfordringer ad notam, saa vore forventede Sommergæster baade kommer igen en anden Gang og ydeligere sender Slægt og Venner herover. Vore Hotelfolk maa forstaa, at det ikke er nok at stille med smukke Naturomgivelser — som de fleste jo slipper billigt til — og med det berømte danske Køkken, men at det moderne Kultur- og Turistmennesket ogsaa kræver andet for at føle Tilfredshed med Tilværelsen.

Og foruden det rent hotelmæssige

Forretningsovertagelse.

Undertegnede der fra 22. Marts har overtaget E. P. Lindstroms Blackfmithshop, tillader sig herved høfligst at anbefale sig til ovennævntes forhenværendes Kunder, saa vel som til enhver anden, der vil forunde os deres Søgning. Vi anbefaler os med alt til Faget henhørende; og vort Formaal skal altid være at levere Arbejde hurtigt, solidt, og til normale Priser.

Med megen Agtelse,

L. Jensen & Mølgaard Jensen.

N. B. Specielt tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa min 14 Aars Erfaring i Faget og Eksamination fra den kongelige Veterinær i Landbohøjskole i København 1912.

Eksamineret Beslagsmed, **C. Mølgaard Jensen.**

En god Anledning.

Kunde De ikke have Lyst til at faa et eget Hjem i Polk County, Minn., tæt ved en trivelig Jernbaneby. Det kan ske ved at betale $500 ned og $1.00 eller mere per Acre om Aaret derefter. Selskabet vil skaffe Dem alle de Køer og Svin, De kan føde paa Farmen Skriv til

Robinson Realty
Blair, Nebr.

Just received
WALLACE MEMORIAL EDITION

Ben Hur

A fine new edition of this great book in substantial cloth cover with illustrations of the principal events of the story on fly leaves and cover. With portrait of Author. 560 pages. Full library size. Clear print. Our price now only 75 cents postpaid.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.